نعمت الله مختارزاده
شهرِ اسن ـ المان

زبانِ دل

چشـــمی کـه به دیـــدار ِ تـو بـینا شده باشد
صـــد مـعجـزه بـهـــتر ز مسیحـــا شده باشد

گــه طعنه بــه مجنون دهـــد ، و گاه به فرهاد
هـــــرکس بـــه رهِ عشق ِ تـو رسوا شده باشد

شـــیرین شـــود افسرده و، لـیلا به تب و تاب
گـــــر وعـــدهٔ دیـــــدار ِ تـو ، مارا شده باشد

یوسف کـــه خودش دلـبر و معشوق ِ جهانست
تـــرسم کـــه تـــرا دیـــده زلیخـا شده باشد

تـــا مـــژدهٔ وصل ، از لب ِ خندان ِ تو صادر
یک لحظـــه ، دوصد محشر برپا شده باشد

هـــر عاشق ِ شـــایسته و وارسـته شب و روز
در دشت و دمـن ، والـــِه و شـیدا شده باشد

هـــر تیـــر ِ نگاهی کـه فرستی به سراغم
زخـــم ِ جگـــــر و ، ســـینه مداوا شده باشد

پـــــروانـــه بســـوزد ز وفا بال و پر ِ خویش

شـــمعی اگـــرش ، انـجـمــن آرا شده باشد

هـر شانـه به سر زلفـ ِ تو، بیتاب ِ جنون است

گـــر حلـــقهٔ گیسـوت ، چـلـیـپـا شده باشد

ایــن رسم ِ وفـا هست ، بـه قـول ِ همه خوبان

هـــر روز اگـــر وعــده بـه فـردا شده باشد

دل آب و جگر خون و روان اشک چو سیماب

تـــا غــنـچـــهٔ تـدبـیــر ، شگــوفا شده باشد

قـــند و عســل و شـکـّـــر و هر میوهٔ شیرین

کـَی بی لب ِ لعـــــل ِ تـــو ، مـــربّـا شده باشد

عـــاشـــق بـــه زبـــان ِ دل ِ معـشوق ، بـداند

بی آنکـــه لـــبش ، بـــر سـخنی وا شده باشد

گـــر مـــرغ ِ دلی ، عـزم ِ پریدن به هوایت

صـد دام ، ز یک عشــوه ، هـویـدا شده باشد

در قـــاف ِ وفـا می نـَپـَرَد ، مرغک ِ وحشی

جـــز شـــاهین و عـقاب ، که عنقا شده باشد

بـــر دست ، چلیپا و به لب ، ران و شلام است

هـــندو و یهـــودی کـــه ، نـــصارا شده باشد

ســـنگ ِ دل ِ جـــانـــانـــه شکسـتم به محبت

از بس ز وفـــا ، ســجـده کف ِ پا شده باشد

الـقصه چـه سان فـــاش کنم ، راز ِ دل ِ خویش

بـــر منبر و محـــراب ، کِه بـــالا شده باشد

در مـــذهب ِ عـــشاق ، نه طاعت ، نه عبادت

نـــه صـــوم و ، صـلاتی کـــه مـعـما شده باشد

« نعمت» هوس ِ گـرمی ِ لب دارد و آغوش

ای کـــاش کـــــه آن لحـــظـه مهـــیا شده باشد